

Papa Francesc: Construïu ponts davant els murs que s'alcen per por als altres

A PROPÓSITO DE UNAS BODAS DE ORO

Un matrimonio amigo me ha comentado que se les acercaban sus bodas de oro y me dicen que lo celebraran invitando a la familia y a los amigos. A sus hijos les parecía muy bien y estaban ilusionados, dispuestos a ayudarles. Los nietos colaboran todos cada uno a su manera. Cuando me invitan a presidir la ceremonia les muestro mi entusiasmo por colaborar en su decisión.

Pienso que celebrar los cumpleaños, los aniversarios, los acontecimientos que han marcado nuestra vida, es una manera de pararnos en el camino, de mirar atrás para impulsarnos hacia delante. Nos traerán a la mente los momentos vividos unos ilusionantes, gozosos que nos enriquecieron, nos llenaron de vida. ¿Cuántos momentos felices que marcaron nuestra vida nos trajeron la amistad, la vivencia ilusionada, nos llenaron por dentro, incluso nos llevaron al amor de nuestra vida la razón fundamental que nos ayuda a vivir?

Otros adversos, incluso llenos de dolor y lágrimas, que nos abrieron heridas que quizá nunca se nos cicatricen del todo, pero que nos hicieron madurar y comprender mejor las limitaciones, el sufrimiento nuestro y de los que se encuentran en nuestra misma situación. Fueron roturas inesperadas de amores que teníamos como seguros, que creíamos inquebrantables. Pérdidas de personas de las que recibimos cariño, experiencia e incluso intimidad. Moldearon parte de nuestra vida y, en algunos momentos, con sus buenas palabras, sus consejos, su testimonio, nos educaron, nos cambiaron a mejor.

En unos momentos y otros, recordamos a los amigos y conocidos que nos acompañaron, se alegraron con nosotros, ensancharon nuestra alegría con sus abrazos, su regocijo, su compañía discernida. O, en los dolorosos con la impotencia y el silencio estuvieron a nuestro lado, diciéndonos con sus gestos, aquí estamos, mostrándonos de esa manera sencilla su amistad inquebrantable. Experimentamos la fuerza de la cercanía, del cariño, de la solidaridad. En más de una ocasión nos podemos llevar la sorpresa de que personas que las teníamos como indiferentes ante nosotros, como se han unido y nos han ayudado desinteresadamente. Indudablemente también la decepción de los que les suponíamos más mano y, apenas si han cumplido, o se han acercado a nosotros fríamente.

Sabemos que la vida es un don de Dios, por eso debemos ser responsables de ella y, al mismo tiempo, ser agradecidos y celebrarlo.

Felicito a este matrimonio amigo por sus cincuenta años de convivencia bien recordados y les agradezco de haberme dado la oportunidad de participar de sus ilusiones y haberme enriquecido con su testimonio.

Este matrimonio y otros muchos que lo han celebrado, cumplen con el deseo del Papa Francisco expresado a unos matrimonios en sus bodas de oro que los recibió en audiencia: ¡dígale a los jóvenes que es bueno, que la vida del matrimonio cristiano es hermosa!”

Fra Francisco Pesquera, ofm

EN EL LLINDAR DEL 2019

Entrats ja al 2019, quan encara ressonen les batallades de mitjanit, agraïts per aquest nou any que el Senyor posa a les nostres mans, els laics franciscans ens disposem a estrenar llibreta nova, com els col·legials. Amb l'estímul de bellesa, bondat i pau que ens ha proporcionat la festa de Nadal, recomencem, amb el desig de les millors coses.

Els esdeveniments que anem vivint, però, no ens deixen tranquils. L'un, rere l'altre. Amb els problemes personals i familiars que, qui més qui menys ha de suportar, s'hi afegeixen els de país. Empenyen fort i ens demanen que siguem conscients del que passa i mirem de fer-hi alguna cosa.

Amb tot, gosem felicitar-nos. Déu ens ofereix aquest nou any talment com un regal i ens dóna la força que necessitem per a lluitar contra les injustícies en la vida social i política; contra els condicionaments provocats per les malalties, la pobresa i la marginació en totes les seves vessants.

Els cristians i, amb ells, els franciscans seglars, tenim molt a dir en el món i en el país on ens toca viure. Les dificultats actuals i les que pot comportar-nos el nou any, poden fer-nos més humans, més evangèlics...

Us deixo aquest cop amb una bonica pregària d'inicis d'any, redactada en finalitzar una trobada de joves:

"Una nova pedalejada

Senyor Jesús, avui som aquí tots junts amb tu enmig nostre per tal de fem una nova pedalejada. Ja fa temps que vam agafar la bicicleta. Sabem que es tracta de pedalejar fins arribar a Tu, però no hem sabut mai per on passariem ni quin paisatge podríem veure. És per això que no perdem la il·lusió de continuar.

Saps que a voltes ens cansem de pedalejar: hem trobat pujades molt dretes...Tampoc no ens han mancat baixades i, també, ja ho saps, ens hem embalat tant que algun revolt l'hem acabat per terra a la cuneta.

Sovint també hem volgut córrer tant que hem passat de llarg del lloc de l'avitallament (conegut entre nosaltres per pregària i aprofundiment). Ens creïem prou valents i, quan el camí s'ha tornat costerut, les cames ens han fet figa. Comencem una nova etapa i ens caldrà no deixar els pedals, faci calor o nevi. Se'ns afegiran a la cursa nous ciclistes als quals haurem d'obrir camí. Ajuda'ns-hi. A ells cal engrescar-los a venir...i, tots plegats, mirarem de no defallir per no acabar com aquells que han renunciat a la volta i ara van amb el cotxe escombra. També per a ells és la nostra pregària".

M'ha semblat una pregària molt adient per a començar l'any, oi? Una pregària on ens hi podem trobar reflectits nosaltres, terciaris, i les nostres fraternitats. Tant de bo, les nostres felicitacions, que van de l'un a l'altre, d'una fraternitat a l'altra, amb molt bona intenció, plenes de bons desitjos, ens fessin una mica més conscients del que podem fer pels altres, pel nostre Orde franciscà seglar, al llarg d'aquest Any Nou, i descobrir la bondat de cada germà, sigui com sigui i sigui el que sigui.

A tots, BON ANY NOU !!!

Fra Josep M. Segarra, ofmcap

EL NOM DE JESÚS. SANT BERNARDÍ

Estic escrivint justament el dia 3 de gener, quan l'Església commemora la festivitat del Santíssim Nom de Jesús. Sí, us ha de ser familiar a la força, aquelles sigles que diuen: IHS. I, sabeu a qui hem d'atribuir aital esdeveniment? A un frare franciscà anomenat Bernardino Albizzeschi, alies Fr. Bernardí de Siena, més singularment Sant Bernardí de Siena.

Les coses tenen la seva importància. Ni absoluta ni relativa, la que vulguem donar-los nosaltres. Nosaltres som els subjectes de tot allò que per a nosaltres mateixos és important o no ho és. I una cosa molt important és el nom. I el nom no ens agrada que ens el canviïn. A més, hi ha noms que només queden reservats per a la intimitat i ens molesta que ens els diguin en públic, no volem que la gent conegui certes maneres d'anomenar-nos i segons com ens anomenen, per un nom o bé altre, ho troben més o menys agradable o desagradable. I el mateix nom segons qui ens el diu, d'uns ens sona malament, però a altres en agrada que en cridin per aquell nom que a uns altres nos els ho permetríem.

A més, corren uns temps en els que els pares posen als seus fills noms del més estrambòtic i estrafolari, i esdevenen signes de singularitat unívoca. I quan en qualsevulla llocs es sent el nom del fill i no és el fill queden frustrats perquè aquesta singularitat unívoca ha esdevingut trencada, si més no, imitada..

I heus ací que ens trobem amb el nom de Jesús. Jesús és el nom familiar del fill de Déu. Possiblement, ben segur, el nom civil. Antigament anomenat nom de pila. Si Jesús va ésser empadronat a Betlem pel decret de César August segur que va estar inscrit amb aquest nom. Jesús deuria ser cridat així mateix per sa mare i son pare, pels veïns de Natzaret, per la canalla que jugava amb ell, pel seu mestre o mestra a l'escola. I així mateix és citat moltíssimes vegades en el context evangèlic. El nom no el van ni triar els seus pares, el nom li ve donat a sa mare per l'Àngel quan la visità. I això és el que ens ha quedat.

Tot aquest entramat tan peculiar i entranyablement casolà a l'hora és el que intuï Sant Bernardí. Va considerar que Déu en la persona del Crist fet home tenia un nom que veritablement es podia pronunciar. I segurament fou dit de les maneres més humanes. La tendresa de la família quan era requerit; fet servir, ben segur, en les "bronques" familiars, quan Josep i Maria consideraven

quan havia fet alguna barrabassadeta; arribava tard a dinar o havia trencat els pantalons corrent pels carrers del seu poble; quan no se'n volia anar a dormir i els pares l'obligaven; amb els companys de jugar a "cuit i amagar"; també per alguna repulsa de qualsevol veïna del seu poble; i també pels companys de camí o el seu grup de tertulians mentre en la cantina de Nazaret prenen un got de vi de Canà. I ves tu a saber si no fou el nom amb el que l'anomenaren els seus avis, Joaquim i Anna.

Doncs, aquesta és la gran intuïció de Bernardí. Jesús té un nom i respon a aquest nom que té. Un nom concret i singular que feia que cada cop que nostre Pare Francesc el digués es rellepés els llavis. Tot allò que ens és proper, que volem que ens sigui assequible, ho diem pel seu nom. I fem festa segons el dia que s'escau el sant del nom que portem perquè forma part de nosaltres mateixos, també dels nostres familiars i acabem estimant aquell nom que ens han posat. I de la festa del nom en fem participar als nostres coneguts, amics, familiars i ho fem en els nostres àmbits de relació, de feina d'oci, de vida, d'intimitat... I volem que tothom s'uneixi a la nostra festa.

Us invito a reconsiderar el Nom de Jesús. Potser l'hem tingut molt oblidat i no li hem donat massa importància, una importància que no negaríem a la gent que ens és més afecta i addicta. I, fixeu-vos: quan no recordem el nom d'algú que ha estat proper a nosaltres i l'hem de citar, sentim una ràbia interna. També ens sap greu que algú que hagi estat molt a prop nostre s'oblidi de com ens diem i ens causa un petit mal de cor perquè en ambdós casos percebem que alguna cosa s'ha perdut i que no ha quedat del tot dins de nosaltres.

D'altra banda vull remarcar-vos que mentre que els franciscans no hem considerat més enllà de Bernardí de Siena la festivitat del Santíssim Nom de Jesús, hi ha qui se l'ha fet seu. Amb tots els drets del món, per suposat i ens passa una mica com amb Greccio i amb el Pessebre, que molta gent al món fa pessebres però molta menys gent coneix el seu origen i el seu creador. O també ens ha passat el mateix amb el Crist de Sant Damià que tenint-lo tot la vida a casa no vàrem ser nosaltres qui el tragueren a la llum. I amb l'Esperit d'Assís, tres quarts del mateix...

Al final ens passarà amb la nostra tradició que se'ns podrà aplicar aquella sentència popular que diu: "És tan ric que no sap ni el que té". Tenim una tradició tan meravellosa que tothom la veu menys els qui hi som a dintre.

Fra Joaquim Recasens, ofm

Desde mi rincón.

Teología Espiritual

Hace unos días leí: ¿El Cielo puede esperar? De Joaquín Menacho Solá-Morales, profesor asociado IQS y miembro del grupo Laboratorio de Análisis y crítica social. Fue responsable de la aérea social de cristianismo i justicia. Es miembro del equipo de cristianismo i justicia.

El texto se puede encontrar en el cuaderno de cristianismo y justicia 119. (Por Google se puede encontrar)

El texto tiene cuatro apartados: I) El cielo no puede esperar; II) El cielo no ha esperado; III) El cielo ha de esperar; IV) En el corazón del cielo.

El autor en el último punto: “En el corazón del cielo” nos muestra el cielo como un gran banquete en que lo importante no es lo que hay

en la mesa, sino la iniciativa de alguien generoso que invita a sus amigos y sobre todo los que están sentados a la mesa y lo que nos une. Un banquete a la que se sienta toda la humanidad, toda la Creación, convocados por el Amor que los creó y los ha conducido hasta allí.

El cielo, después de leer el texto, podemos decir que es, como la vida en plenitud del Reino de Dios, más allá de nuestra historia, del espacio y del tiempo en el que vivimos nuestra vida biológica y su relación con nuestra tierra. Al fin y al cabo, preguntarse por el cielo no es otra cosa que preguntarse por el sentido y el destino último de todo esto que conocemos.

Y en este sentido podemos decir: **dime qué cielo esperas y te diré qué Tierra construyes**. Si la forma de entender el cielo marca nuestra forma de estar en la Tierra vale la pena a pararse a pensar cuál es la idea de “nuestro cielo”.

Si la idea de “nuestro cielo” coincide con el que nos presenta el autor, un banquete donde se sientan hermanos, Hijos de un mismo Padre, nuestra vida, aquí y ahora tiene que ser la de vivir como hermanos, donde nos preocupemos por las necesidades, problemas y sufrimientos de nuestros hermanos.

En la fe cristiana, lo significativo no es solamente el hecho de creer en el cielo, sino cómo se cree en él. Seguramente es tan importante qué imagen tenemos de ese cielo y su relación con nosotros, como el hecho de que exista.

Va esdevenir franciscana seglar

L'Eva Lavallière va ser a França, junt amb la seva contemporània Sara Bernhardt, una actriu de gran renom als començaments del segle XX, però ben aviat va caure a l'oblit a causa de la seva fulminant conversió espiritual. Com a conseqüència d'això, també va esdevenir motiu de burla per part del món del teatre i de la premsa d'aquell temps.

Casada amb el director del "Théâtre des Variétés", té una filla, la Jeanne. L'any 1908 és l'any del seu apogeu. El "tot" Paris la vol conèixer, els directors dels teatres la persegueixen per contractar-la. Gairebé tots els reis i prínceps europeus d'aquell temps es desplacen a la capital de França per anar a veure-la actuar. És la reina del teatre de varietats.

A finals de l'any 1917 es posa malalta i ja no apareixerà mai més a escena. Se'n va a la Touraine a fer repòs, regió francesa de la que n'és Tours la capital. Prop d'aquesta ciutat lloga una casa, el responsable de la qual és el Pare Chasteignier. És aquest sacerdot que conduirà l'Eva a una profunda conversió.

L'Eva es passeja pels jardins de la propietat i troba un cirerer ben carregat de cireres; n'arranca unes quantes i se les menja. El capellà la sorprèn menjant-les i li diu: "Li he llogat la casa, però no el cirerer". L'Eva li contesta que a Paris les cireres són ben fredes quan arriben a taula i que aquestes estan en el seu punt. El sacerdot insisteix: "No la veig mai a Missa a vostè, farem un pacte, li deixo menjar cireres si ve a Missa". A partir d'aquell dia, l'Eva va a Missa cada dia. Va coneixent el sacerdot fins que es converteix en el seu director espiritual.

La lectura de la vida de santa Maria Magdalena, escrita pel Pare Lacordaire, li capgira la seva vida espiritual i professional. Anul·la tots els seus contractes que té amb diversos teatres i porta una vida de pregària i de penitència. El morir el seu espòs, trenca totalment amb la seva vida passada. Després d'un llarg discerniment, desitja fer-se religiosa, però a cap congregació no és ben rebuda. Tothom la menysprea. Sota la direcció del Pare Chasteignier esdevé franciscana seglar, i li recomana que doni tota la seva fortuna als pobres i se'n vagi de missions al Sudan. Així ho fa fins que es posa malalta. Els darrers moments de la seva vida varen estar marcats per un intens sofriment, tant físic com moral. El seu director espiritual dirà d'ella: "La vida de l'Eva Lavallière es pot resumir en dos mots: amor a Déu i sofriment". Mor l'11 de juliol de 1929, i serà enterrada amb l'hàbit franciscà. Al cementiri junt amb una creu de fusta hi ha un epitafi: "Ho he deixat tot per Déu. Amb Ell en tinc prou. Déu meu que m'heu creat, tingues compassió de mi".

Balbina Birba, ofs

RESTAUREM EL NOSTRE COR?

El Papa Francesc ha penjat a twitter un vídeo on parla de la pau (@Pontifex_es). En ell transmet el missatge referent a que totes les persones (la majoria) volem la pau, tothom te bones paraules, però adverteix que : “si en el nostre cor no hi ha pau, no n’hi haurà tampoc en el món”.

Sovint, de tant fer-les servir, les paraules perden el seu significat, queden buides, és el cas de frases com ara: “la pau al món”. Poques persones volen la guerra, quasi ningú no desitja la violència, i quan les notícies ens informen de cruels assassinats, injustes guerres i d’altres desgràcies, opinem, signem manifestos o ens adherim a una ONG que lluiti per la Pau.

Tot això no serveix de res si en el nostre cor no hi ha pau. No puc defensar la pau al món si en el meu dia a dia utilitzo la violència, insultant quan condueixo, donant clatellades a la meva filla, odiant a qui no comparteix la meva opció política, etc... aquesta “microviolència” a ulls de Déu no es diferent a una guerra cruel entre nacions. I és que qualsevol guerra no deixa de ser el reflex d’un munt de cors violents.

Ser instrument de pau com ens demana el nostre estimat Sant Francesc d’Assís és quelcom més íntim i comporta un gest clar i contundent que abasta tot allò que som i fem en qualsevol moment.

Moltes vegades ens quedem aclaparats perquè veient el mal que hi ha en el món, ens sentim impotents, i pensem que “no s’hi pot fer res”.

I en canvi hi ha molt a fer, ho podem fer tot.

Observem el nostre cor, els nostres pensaments, i si hi trobem odi, desconfiança, crítica, por, i d’altres llavors de la violència, mirem de restaurar-ho amb l’ajut de Déu. Déu ens ha fet bons, instruments de pau; no és fàcil, però sí engrescador saber que el canvi real el tenim en les nostres mans, i de ben segur, si totes les criatures de Déu aconseguim asserenar-nos, i fer que la pau resideixi en els nostres cors, el món sencer ho acabarà reflectint.

Com ens recorda sovint Fra Magí Setó a les assemblees i formacions, “Pau i Bé diem els franciscans, però primer hi ha el Bé i després ve la Pau”.

Jordi Rodríguez, ofs

Reflexió de Cap d'any: Núvols foscos... però el sol no desapareix

27 Desembre 2018 · per Cristianisme i Justícia · a Papers CJ, Reflexions

Cristianisme i Justícia. En acabar-se el 2018, uns núvols grans i foscos sobrevolen les nostres democràcies, i sembla que la globalització de l'autoritarisme arreu del món ha ofegat l'esperança d'un progrés en la humanització de les nostres societats. Serem capaços de veure que, tot i això, el sol no desapareix mai?

Hi va haver un temps en què érem optimistes

Fa mig segle, moguts pel projecte de construcció europea i dopats d'optimisme al caliu del progrés econòmic (occidental per descomptat!), crèiem que els drets humans (aprovats ara fa setanta anys) i la democràcia anirien estenent-se per tots els països i totes les cultures. La caiguda del mur de Berlín va inflamar aquest optimisme encara més. En aquest context, no era estrany que F. Fukuyama profetitzés l'any 1992 que el capitalisme seria el sistema econòmic definitiu. És cert que va ser criticat des de l'esquerra perquè tancava la porta a tota alternativa econòmica, però molts dels que ho criticaven pensaven probablement que els drets humans i la democràcia sí que serien la «fi de la història». Tot i que encara faltava una mica de temps per culminar el seu progrés imparabile, s'hi tenia una fe cega, com si la veritat i la raó tinguessin prou força elles mateixes per acabar imposant-se. Des d'altres interessos, alguns van voler fer creure que aquesta humanització final es podia forçar deposant, amb les guerres del Golf, tirans com ara Saddam Hussein, i que així els règims autoritaris anirien caient l'un darrere l'altre i abraçant la «veritat» occidental.

El ressorgir de l'autoritarisme

La crisi econòmica nord-americana i europea des de la caiguda de Lehman Brothers (2008), l'inici de la guerra de Síria (2011), la proclamació del grup Estat Islàmic (2014), l'augment progressiu de la pressió migratòria cap als països del nord i el decanament del poder cap a la Xina han fet que la confiança en un futur polític millor es desplomés. Sabem prou bé que cada país, en temps de crisi, intenta salvar-se retirant-se al cau i tancant-se als altres. Ho hem vist a Rússia amb un Putin tornant l'orgull al seu país amb el ressorgiment de la seva influència mundial; ho hem vist també a Turquia amb la sultanització d'Erdogan; als Estats Units amb el triomf de Trump; al Brasil amb Bolsonaro; a la Gran Bretanya amb el Brexit; a Itàlia, a Polònia, a Hongria... A Espanya, la temptació, fins ara acomplexada de ressuscitar la vergonya franquista, es torna a posar dempeus enarborant la bandera contra l'independentisme català i la immigració (sobretot la musulmana). Certament, uns núvols foscos i espessos sobrevolen la democràcia, i en lloc que sigui la democràcia la que es globalitzi és l'autoritarisme el que va guanyant terreny.

Núvols sobre l'Església de Francesc

Tot aquest panorama afecta també l'Església, sigui per un subtil lliscament d'opinió envers aquests moviments, sigui per una contribució activa d'alguns cristians creient que fan un favor a la fe. Des de Cristianisme i Justícia denunciem tota temptació d'utilitzar el cristianisme com a argument per imposar models totalitaris. Sovint s'utilitzen els signes cristians (creus, festes cristianes, culte, etc.) com a banderes iden-

titàries desproveint-los del seu significat profund, que no és cap altre que la denúncia de l'absolutització dels poders (polítics, econòmics o mediàtics) d'aquest món.

L'elecció de Francesc com a bisbe de Roma va suposar una primavera eclesial. Un papa cridat des dels confins del món es disposava a contrarestar les intrigues vaticanes que havien afavorit la valenta renúncia de Benet XVI. L'anomenada «teologia del poble», recollint el millor de la «teologia de l'alliberament», suposava una volta franciscana a la senzillesa de l'evangeli i un retorn jesuític a la denúncia de Jesús contra rics i poderosos. La canonització aquest últim any de monsenyor Óscar Romero, màrtir del Salvador, ha consagrat aquest camí.

No obstant això, alguns grups eclesials escolten les denúncies profètiques que fa des de l'escepticisme, simplement esperant que acabi el seu pontificat, i d'altres clarament des d'una confessada oposició. Sempre ha existit (i és bo que existeixi) un cert pluralisme en l'Església. Però des de les crítiques de monsenyor Lefebvre al papa Pau VI i al Concili Vaticà II com a herètic no havíem vist bisbes que expressessin tan públicament la seva oposició al papa.

Així va ser primer amb la carta que van enviar quatre cardenals al papa Francesc al setembre del 2016 perquè aclarís la interpretació correcta de l'Exhortació «Amoris Laetitia» ja que les interpretacions oberturistes havien provocat, segons ells, «incertesa, confusió i alarma entre molts fidels». En realitat, l'alarma de veritat la va crear aquesta mateixa contestació per la disposició a elevar públicament la seva disconformitat després que el Sínode hagués aprovat els documents. La novetat d'aquesta carta no estava en la dissensió sinó en la seva publicació com a mitjà per pressionar el papa davant el que pensaven que era una deriva inacceptable. Una determinada extrema dreta eclesial afirma que combrega amb el subratllat de la misericòrdia de l'Evangeli però, en la pràctica, només si aquesta es manté en un nivell genèric i abstracte. Per això reacciona amb vehemència quan es tracta de concretar-la en col·lectius equivalents als de l'Evangeli: els pobres i els marginats per les elits polítiques, econòmiques i religioses.

El neofonamentalisme eclesial procura llimar la punta de l'evangeli que interpel·la i denuncia deixant en el passat (o en el més enllà) els destinataris de la seva misericòrdia.

La justícia meritocràtica sense misericòrdia

No es tracta tant d'una lluita entre rigoristes i laxistes a l'Església, sinó entre dos paradigmes religiosos: un que es concentra en el legalisme i un altre que ho fa en una misericòrdia que, incloent la justícia, la supera. El primer parla molt de la misericòrdia de Déu en el sagrament de la confessió, és veritat. Però subratlla tant l'esforç del «jo» en la «perfecció moral» que acaba menyspreant els que no arriben al llistó per pertànyer a la comunitat eclesial. Es tracta d'un paradigma religiós que busca una Església elitista dels «purs», dels que es delecten en les seves capacitats per acumular mèrits. Paradoxalment, davant els casos d'abusos de sacerdots, corre el risc d'amagar aquesta vergonya per protegir la imatge de l'Església «dels perfectes».

Assistim a un conflicte entre els qui posen al capdavant una imatge racional de Déu com a Senyor i Jutge (extremadament masculina) i d'altres que cerquen un Déu evangèlic que és Amor. L'amor és sempre exigent, de vegades més que la pura llei; però és acollidor amb trets maternals. Lògicament, només aquests últims es mostraran favorables a abordar el problema de l'acollida del col·lectiu LGTBI i del paper de les dones a l'Església. És una Església que té cura de tothom, especialment d'aquells que sembla que no hi siguin comptats, els descartats de la societat. A aquests els proposa un procés de creixement personal des de la paciència, mentre fa una crida al món, des de la cura de la Creació, a un «decreixement econòmic i de les necessitats», ja que el nivell de consum dels països rics no és en absolut universalitzable en termes ecològics.

En contraposició, l'Església dels purs, la dels qui se senten capaços d'aconseguir mèrits davant Déu, camina paral·lelament al capitalisme defensor d'una meritocràcia que oblida del tot, tant el do i la gràcia, com que les condicions de partida de cada individu en la societat no són les mateixes, sinó que són sovint profundament desiguals.

Potser per això, la crítica més forta al papa Francesc li ha arribat dels Estats Units. En aquesta pàtria de la meritocràcia econòmica («si vols, pots!») sembla que la dreta eclesial i la dreta econòmica s'han aliat per fer caure Francesc. Els uns per frenar en sec l'obertura a uns certs col·lectius, i els altres per erradicar el seu profetisme en temes ecològics, de cursa armamentística, de justícia social i d'immigració. Es tracta dels quatre dimonis de Trump i de l'extrema dreta dels Estats Units: negar el canvi climàtic, apostar pel lobby armamentístic (en el mercat interior, la possessió d'armes, i a l'exterior, l'exèrcit), consagrar la desigualtat per incentivar el treball i frenar la immigració.

Simbologia pseudocristiana

A Espanya, però també a la resta d'Europa, estem assistint a un ressorgir de diversos tipus de nacionalismes identitaris, excloents i autoritaris. Es tracta de retrotreure's a la pròpia closca per por de la globalització i el canvi d'època en què vivim. Però l'objectiu no és quedar-se quiet com la tortuga sinó poder envestir les dificultats amb més força per recuperar les glòries passades del propi país. Així doncs, por, enyorança i desig de poder són els vents que empenyen aquests núvols que ens tapen el cel. Els exemples són nombrosos: la Gran Bretanya amb el Brexit; Polònia i la seva justícia cada vegada menys independent; el nou govern italià; les importants extremes dretes d'Àustria, Holanda, França, el franquisme espanyol sortint de la tomba, la regressió de l'Europa de l'Est i el seu rebuig als refugiats... Un altre cas: Baviera, a Alemanya, ha decidit restaurar les creus en tots els edificis públics. Però aquesta creu, insistim, no és la de Jesús!

Desgraciadament, es tracta d'un autoritarisme cada vegada més sense complexos en la seva simbologia. Els polítics insulten i denigren des dels seus comptes de Twitter o les seves declaracions públiques. És com si s'haguessin format a recer dels debats televisius (que en realitat són crits) d'uns canals determinats. La política espectacle a Catalunya i a Espanya està acabant amb el que seria «políticament correcte».

I això no obstant, el sol no desapareix

Sempre hi ha signes d'esperança. Aquest any ha estat un dels més durs per a l'Església pels escàndols de pederàstia. La revelació de la inacceptable tolerància que s'hi pot tenir, la malèvola protecció dels culpables o la simple incapacitat d'establir protocols adequats han fet molt mal, però podria estar arribant a la fi. De fet, l'Església no podrà resistir gaire més tanta crítica i acabarà fent els deures. La reunió internacional contra la pederàstia convocada pel papa per al mes de febrer és una bona notícia, i amb motiu d'ella totes les congregacions religioses estan elaborant protocols molt estrictes.

D'altra banda, no sabem si aquest papa abordarà la difícil qüestió de la manca de sacerdots, però en certs llocs com l'Amazònia del Brasil ja no és tabú abordar la qüestió dels sacerdots casats. En tot cas, la gran quantitat de comunitats encomanades a dones que prediquen l'evangeli i reparteixen la comunió és motiu d'esperança amb vistes a la seva normalització progressiva.

També hi ha força esglésies cristianes que, davant el creixement de l'extrema dreta, denuncien clarament la seva incompatibilitat amb l'Evangeli. És el cas de la iniciativa Vote common good ('Vota pel bé comú') de cristians evangèlics contra Trump. És el cas també d'aquest preciós gest d'una església d'Holanda amb una missa de 700 hores per evitar que deportessin un immigrant.

A Espanya, moltes cases religioses i de famílies cristianes s'han convertit en cases d'hospitalitat de refugiats.

Internacionalment, cal assenyalar que acaben de ser canonitzats els monjos, els sacerdots i les monges assassinats a Algèria pels terroristes compartint la vida i la mort de 60.000 musulmans; s'ha aconseguit un acord amb la Xina per a l'acceptació de l'Església, i els cristians de Corea del Sud es mostren molt optimistes amb els progressos envers la unificació amb el Nord...

Perquè el sol segueix aquí encara que a vegades no el veiem.

Reis 2019

Tots aquells que busquen la Veritat i l'Amor, sempre els troben. El Bon Déu sempre els proporcionarà un estel que els assenyali, que els il·lumini el camí que porta cap a Ell.

És per això que el cel està tan ple d'estels ... que ens marquen el camí que porta cap al Cel, al bell mig de la nit.

Així és com ho varen comprendre i ho varen fer aquelles persones sàvies, humils i netes de cor que buscaven el veritable Amor.

I el varen trobar en la humilitat, en la pobresa d'una miserable cova dels afores d'un petit poblet de Judà.

Bon camí enmig de la foscor, bons Reis !

Balbina Birba, ofs

AVANÇAMENT D'AGENDA PROVINCIAL DE L'OFS

Gener 2019

8 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFMcap, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

12 dissabte, Jornades Franciscanes a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Febrer

12 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFS, a Plaça Universitat, 2. Barcelona

23 dissabte, "La veritable alegria" per Fra Jacint Duran, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Març

12 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs Franciscanes Missioneres de la Immaculada i Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor, a Plaça Universitat, 2. **23 dissabte**, recés de quaresma, per Fra Josep Mª Segarra, a Balaguer.

Abril

9 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Franciscanes Missioneres de Maria, a Plaça Universitat, 2. Barcelona

27 dissabte, "Santa Clara, una lectura espiritual del "atraieu-me". Ponent Germana Gadi Bosch Pons, osc., a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Maig

14 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor i de les Franciscanes Missioneres de la Nativitat, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

12 diumenge, Assemblea OFS Catalunya, "Francesc d'Assís (rabiosament mil·lennial)" per Adelaide Baracco i Josep Otón, a Arenys de Mar.

Juny

11 dimarts, a les 19,30h. Eucaristia (OFMconv) , a Plaça Universitat, 2. Barcelona

16 diumenge, Romiatge a Montserrat

Els Joves i la vida cristiana

TROBADA FRATERNA

12 de gener de 2019

10:00 h Pregària

10:15 h Ponència: “Good new o fake new? És Jesús una bona notícia pels nadius digitals?”, a càrrec de Bruno Bérchez

11:00 h Descans

11:30 h Taula Rodona:

Marta Hosta i Laia Carbonell (PACCS, Sarrià)

Moisés Martí (Taizé, Pompeia)

Àlex Romero (Postulant Caputxins)

Sílvia Ruzo i Héctor de Arriba (Joves Arenys)

12:45 h 15 anys de les Trobades Fraternes: Què hem après ?, què hem descobert?, com ens han enriquit?, a càrrec de Josep Manuel Vallejo

13:15 h Eucaristia a la Cripta

14:15 h Dinar - Cal avisar la Sra. Lúcia Tel. 93 416 18 12 (de dilluns a divendres de 16 h a 19:30 h). Preu: 12 €

16:00 h Documental “Caputxins, 400 anys a Arenys”

17:00 h Recital de música: Gna. Mónica (Maria Immaculada) i Carla Costa (Carismàtics Bonanova)

Pompeia – Grups -Riera Sant Miquel 1 bis
08006 Barcelona

TAIZÉ a Barcelona

Viatge a Barcelona des de Figueres.

El dia 2 de gener rebo al WhatsApp un avís de la trobada de Taizé a Barcelona que seria el dia 3/1.

Això passava al matí i a la tarda ja teníem el microbús ple. Va ser una operació contra rellotge que gràcies al meu fill Pau de 9 anys vam poder resoldre. La providència va voler que ens trobéssim una mare de catequesi. La resta amb la intuïció del meu fill va ser fàcil. Vam aconseguir que quatre nens de nou anys amb els seus pares vinguessin contents i agraïts de la vivència de confiança. Durant el viatge vam viure en fraternitat.

En el microbús hi havia gent de quatre generacions diferents. La vivència d'hospitalitat, agraïment i esperança que ens va oferir l'església de Barcelona a Santa Maria del Mar va ser única. Cadascú va poder sentir al seu interior els cants i la comunió de l'església universal.

Vaig poder donar la mà al bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, just abans d'ajupir-me per pregar tot fent un petó a la Creu (allà vaig deixar tot el que sento i penso).

Sense l'equip de la parròquia de Figueres això hauria estat impossible. Com anècdota ens vam trobar amb el nostre provincial Fra Eduard Rey. Tot un regal de la Verge Maria, aquesta vivència.

Francesc Moreno, ofs

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dimarts 1 de Gener 2019, Solemnitat de la Mare de Déu

Diumenge 6 de gener, Epifania del Senyor 1er. diumenge.

Dilluns 7 de gener, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera Sant Miquel 1 bis entlo.2^a de Barcelona.

Dimarts 8 de gener, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFMcap, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

Dissabte 12 de gener, 10h. Trobada Fraternal, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona. (Programa full anterior).

Diumenge 13 gener, 2on.diumenge.

Dijous 17 de gener, a les 20h. "Charles Péguy" a càrrec d'Ignasi Mundet, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 20 de gener

Fraternitat d'Arenys de Mar,. 9h. pregària davant el Santíssim, a continuació Assemblea, Tema: *La véritable* alegria, 11,00 Eucaristia. Convent d'Arenys, carrer Santa Maria 7.

Diumenge 27 de gener, 4rt diumenge.

Dimarts 12 de febrer 2019, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFS, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

Dijous 21 de febrer, a les 20h. "Tarkovsky" càrrec de Gemma Cervera, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Dissabte 23 de febrer, a les 10,30h. "La Veritable alegria" càrrec de Fra Jacint Duran, Ofmcap, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.08006. Barcelona, Tel. 635 612 431.